

Danmark; det var der givetvis, og det er der givetvis stadig væk – ville få den almindelige, tænksomme politiker til at spørge, hvordan det kunne være, at man pungede ud med 20 mia. kr. i Norge, når man i Danmark – som ved gud også blev rystet af bankkriser – kunne sige, at det ingenting kostede, og at branchen klarede det selv.

Jeg er ikke spor i tvivl om, at når ingen beskæftigede sig med disse ulovlige fradrag, så var det, fordi der var bred accept i både Venstre, De Konservative og Socialdemokratiet af, at det var en bekvem måde at klare problemerne på. Man slap både for en ubehagelig offentlig debat og for at skulle finde pengene på en finanslov. De kom jo af sig selv, om jeg så må sige, via et fradrag, og man kunne sammen med Finansrådet og de fine bankdirektører stå frem, branchen klarede selv problemerne, og man kunne i fællesskab undgå, at bankerne tabte prestige.

Jeg vil sige – og det vender vi senere tilbage til – at jeg er sikker på, at når vi får det hele afdækket, får vi frem en helt utrolig alliance, der har eksisteret i årevis mellem politikere, ministre, embedsmænd og erhvervsledere. Jeg tror, at vi næppe vil tro vores egne øjne, når vi læser det, hvis vi virkelig får det afdækket, som jeg tror vi gør. Jeg er glad for, at det nu kommer frem i lyset.

Afslutningsvis vil jeg også lige nævne den rapport, der blev henvist til af både statsministeren og skatteministeren, og hvor vi får en mere bred redegørelse for, hvordan banksagerne er blevet klaret op gennem 1980'erne og begyndelsen af 1990'erne. Der vil jeg gerne allerede nu gøre opmærksom på, at vi skal have en diskussion om, hvorvidt lovlige fradrag er vejen frem. I nogle af de sager, der er undersøgt, er der givet lovlige fradrag, og de har jo sådan set også kostet skatteyderne penge, uden at vi har opdaget det. Jeg er ikke sikker på, at det er nok bare at lovliggøre praksis. Jeg tror, at vi skal have fat på en helt anden måde med åbenhed, når der skal »gives noget på skatten«, som skatteministeren udtrykte det før; så det er måske ikke lige måden at gøre det på.

Derfor vil jeg også sige allerede nu – det har jeg også sagt tidligere her fra Tingets talerstol – at vi er imod den konstruktion, der ligger i ændringen af lov om Indskydergarantifonden, hvorved der gives mulighed for, at fonden kan give skattefrit tilskud i forbindelse med rekonstruktioner. Det er også en måde at skjule pengene på. Vi mener sådan set, at tingene skal helt frem i åbenhed.

Til allersidst vil jeg sådan set takke Venstre, De Konservative og Fremskridtspartiet – ja, man skal vel retfærdigvis også have SF med, men ud fra et lidt andet synspunkt – for, at de rejste debatten om Stavad i sin tid, for uden dem havde vi ikke fået den rapport, og vi havde ikke fået den debat, som vi har i dag. Skulle man være lidt drilsk, kunne man vel godt sige til V og K, at det jo er lykkedes dem at score et imponerende politisk selvmål i denne her sag, hvor man startede med at angribe en socialdemokrat og bagefter altså får sine egne ministre anbragt på anklagebænken.

Jeg vil dog lade være med at drille dem i dag og nøjes med at sige: Tak for hjælpen!

(Kort bemærkning).

Svend Aage Jensen (V):

Det, der kalder mig herop, er ikke det stormangreb, hr. Frank Aaen rettede mod Venstre, De Konservative, Socialdemokratiet, og hvad ved jeg, for at have bevilget milliardfradrag mere eller mindre stiltiende. Jeg ved jo godt, at det, der i virkeligheden er hr. Frank Aaens dybeste hensigt med at rejse denne forespørgselsdebat, ikke er at få fastslået lovligheden eller ej, men at udsende et politisk budskab: hr. Frank Aaens antikapitalistiske holdning.

Nej, det, der kalder mig herop, er bemærkningen om, at hr. Anders Fogh Rasmussen allerede i 1987 på grundlag af presseomtale skulle have haft mulighed for at gribe ind.

Vil hr. Frank Aaen svare mig på følgende spørgsmål: Hvor i skattestyrelsesloven står det, at den siddende skatteminister skal gribe ind i ligningsmyndighedernes afgørelse? Kan vi få et klart svar på det, en henvisning til en sådan bestemmelse i skattestyrelsesloven?

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg skal ikke deltage i debatten om, hvem der har skylden, men kun konstatere, at ulykken skete og er sket, og at det er ulykkeligt.

Det, der bringer mig herop, er i og for sig noget andet, for at det ikke skal stå upåttalt i referatet: Når hr. Frank Aaen nævner tal, så skal han altså bruge dem rigtigt.

Norge har ikke smidt 20 mia. kr. i bankredninger for at redde banker. Det er formelt korrekt, men hr. Frank Aaen skal huske på, at de bankredninger indeholder alle de lån, der er givet til fast ejendom i Norge, fordi der i Norge ikke findes realkreditlån. Og hvis hr. Frank